

VALGET

Naar FRIT DANMARK i sit Valgopraab raadede Vælgerne til at stemme blankt den 23. Marts, var det fordi, vi fandt de Vilkaar, der blev budt det danske Folk at stemme under, uanstændige. Samlingspartierne har ført Folket bag Lyset, naar de forsikrede, at det ikke var Regeringen, men Rigsdagen, dette Valg drejede sig om. Den Rigsdag, der fulgte og godkendte Erik Scavenius' Politik, kan ikke skille sig ud fra Regeringen, kan ikke afsværge sin Lod og Del i det Styre, vi har haft og stadig har i Danmark. Næppe er da Stemmerne ogsaa optalt, før de Herrer Politikere, der før Valget saa ivrigt bedyrede deres absolutte Afhængighed af Scavenius, paa det tydeligste aabenbarer den Indstilling, vi har dem mistænkt for: Ved et radikalt Stævne den 28. Marts udtalte Indenrigsminister Jørgen Jørgensen efter at have frydet sig over dette Valg, der har skabt „en stærk Rigsdag“, følgende:

„... Sabotagehandlinger... bringer hele det Grundlag i Fare, som vi hidtil har bygget vor Tilværelse paa, og som Folket har givet sin fuldtone Tilslutning. Den, der foretager disse Handlinger, bryder Fællesskabet og svigter Sammenholdet i vort Folk o. s. v. o. s. v.

Det kan ikke være tydeligere: I Overensstemmelse med den tyske Propagandas Udlægning af Valgresultaterne opfatter Indenrigsmisteren Valget som en Tilslutning til Scavenius-Regeringens Politik. Ja, naturligvis. Ved en snedig Manøvre er det lykkedes at faa det danske Folk til at give sin Støtte til en Mand, det hader og foragter. Og Hr. Scavenius godter sig, — han tror, ingen vil vove at drage ham til Ansvar for det, han har gjort mod Danmark, efter at han den 23. Marts har modtaget Folkestyrets blaa Stempel.

Men ved Siden af denne „Gave“ til Scavenius, indebar Valget et Gode af meget stor Betydning: Det gav et utvetydigt Svar paa Spørgsmaalet, om Danskerne er tilfals for nationalsocialistisk Propaganda. Svaret blev et dundrende Nej. I tre Aar har en nazistisk Hær holdt Landet besat, i tre Aar har aabenlys anti-nazistisk Oplysning været forbudt, mens „Fædrelandet“, „Kamptegnet“ o. s. v. havde fri Bane, i tre Aar har vor Presse og Radio været tvunget til at offentliggøre Hitlers, Goebbels og Konsortiers Udgydelser om Nationalsocialismens Herligheder — intet af alt det har sat sit Spor i den danske Befolkning.

Ganske vist satte DNSAP sit Stemmetal i Vejret med ca. 22 pCt., beregnet under Hensyntagen til den store Valgdeltagelse, men samtidig reduceres dets Staldbroder, Bondepartiet med 68 pCt., og hvis man — med god Grund — regner med, at Pürschels Meningsfæller i 1939 var Nazisympatisører, vil det sige, at „det tredje Rige“'s Tilhængere her i Landet er faldet fra smaa 100.000 til knap 68.000 i Løbet af de sidste fire Aar. Dette er Valgets sunde Lære.

Naar dansk Samling kunde mønstre 43.000 Stemmer, maa det næppe opfattes som Tilslutning til dette Partis socialpolitiske Program, men snarere til dets Løfte om i Rigsdagen at ville bekæmpe enhver Indrømmelsespolitik overfor Tyskerne. Disse Stemmer maa tolkes som et Ønske om, at ikke alene Nationalsocialismens, men ogsaa Regeringens tyskenlige Politik skal bekæmpes.

Skal man bedømme Aarsagen til den store Tilslutning til Samlingspartierne, maa man se paa de Paroler, hvorunder Samlingspolitikkerne gik til Valg. Selv nogle af de Rigsdagsmænd, der aldrig før den 23. Marts med Vægt eller Virkning havde protesteret mod Scavenius lod paa Vælgermøderne skinne igennem, at det ikke i Fremtiden vil være muligt for Scavenius at drive dem blot en Millimeter længere ind i Tyskernes Favn. Saadanne Tilsagn vakte Genklang hos Vælgerbefolkningen. Men navnlig kaldte Samlingspartiernes Appel om at værne Folkestyret Vælgerne frem. I Valgmanifestet hedder det:

„Valget skal bekræfte Folkets Vilje til at værne om den Frihed, der er vor tusindaarige Arv, og det Folkestyre, danske Kvinder og Mænd ikke vil miste“.

For Frihed og Folkestyre! Paa den Parole, paa dette Løfte var det, den danske Befolkning rejste sig den 23. Marts og bekendte sin ubetvingelige Tro paa Demokratiets Sag. Men Valgkampens Løfter til Vælgerne forpligter! Med skærpet Vagtsomhed vil Folket følge Rigsdagen og dens Handlinger, og stærkt vil slutte op om den, hvis Folkets Repræsentanter handler i den Aand, hvori de er valgt.

Men hvis det viser sig, at de kaarne Mænd svigter den Tillid, Vælgerne viste dem den 23. Marts, da vil det danske Folk føle sig ført bag Lyset og finde andre Veje til at hævde sin Vilje til Frihed og Folkestyre!